

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 869/2016-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou JUDr. Elenou Ľalíkovou, Advokátska kancelária, Podbrezovská 34, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 140/2013 (pôvodne pod sp. zn. 8 T 56/2011) a takto

r o z h o d o l :

Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 140/2013 p o r u š e n é n e b o l i .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 869/2016-10 zo 16. novembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Ružomberok (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 140/2013 (pôvodne pod sp. zn. 8 T 56/2011).

2. Z obsahu sťažnosti vyplynulo najmä, že:

«I.

1. Okresný prokurátor v Ružomberku podal dňa 6.10.2010 obžalobu na sťažovateľov, že títo po predchádzajúcej vzájomnej dohode najneskôr od 22.6. do 20.7.2009 spoločným konaním uviedli do omylu spoločnosť MONDI SCP, a.s. Ružomberok, ohľadne dodanej drevnej hmoty pri 15 fúrach, čím jej mali spôsobiť škodu vo výške 15.988,61 EUR, ktorú si uplatnila v adhéznom konaní.

2. Okresný súd v Ružomberku rozsudkom z 15.2.2012, sp. zn. 8T 56/2011, sťažovateľov uznal za vinných zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, 2 TZ formou spolupáchateľstva, za čo im uložil peňažný trest v sume 1500 EUR pre každého; Krajský súd v Žiline rozsudkom z 3.7.2012, sp. zn. 1To 43/2012 odvolanie sťažovateľov v podstate zamietol.

3. Najvyšší súd SR rozsudkom z 18.9.2013, sp. zn. 3Tdo 7/2013, na dovolanie sťažovateľov zrušil obidva rozsudky nižších súdov a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie

konanie, so záväzným pokynom venovať sa dôkladnejšie právam na obhajobu u obidvoch sťažovateľov.

4. Okresný súd rozsudkom z 11.4.2014, sp. zn. 1T 140/2013, sťažovateľov oslobodil spod obžaloby, pretože podľa neho stíhaný skutok nebol trestným činom /prečinom/; Krajský súd v Žiline uznesením z 21.10.2014, sp. zn. 1To 66/2014, zrušil oslobodzujúci rozsudok okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodovanie s odôvodnením, že nezisťoval dôkladne škodu na strane poškodenej spoločnosti.

5. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom z 20.4.2015, sp. zn. 1T 140/2013, opätovne uznal sťažovateľov za vinných zo spáchania prečinu podvodu, so spôsobenou škodou vo výške 294,60 EUR, za čo im vymeral peňažný trest vo výške 500 EUR, s alternáciou 2 mesiace NEPO.

6. Krajský súd v Žiline na odvolanie sťažovateľov i okresného prokurátora uznesením z 25.8.2015, sp. zn. 1To 86/2015, zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu zase vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Z uvedeného vyplýva záver, že banálna „trestná vec“ - podľa našich tvrdení od prvého procesného úkonu v roku 2009 zmanipulovaná obchodnoprávna vec - nie je skončená ani po vyše 6 rokoch, preto sťažovatelia majú za to, že je daná právomoc ústavného súdu o zásah do tejto neprimeranosti dĺžky trestného konania in globe. (...)

III.

1. Je nepochybné, že trestné konanie vedené voči sťažovateľom od júla 2009, je vedené neprimeranú dobu v tak jednoduchej veci, akou je trestná vec tzv. podvodu, spočívajúceho v konkrétnej dodávke drevnej hmoty sťažovateľmi vlastnenej firmy odberateľovi v zmysle obchodnoprávneho vzťahu, fungujúceho na samofakturácii odberateľom. Hoci išlo o typický civilný právny vzťah /pomer/, neoprávnene sa ho zmocnili orgány činné v trestnom konaní a všeobecné súdy, preto ho nevedia skončiť v primeranej dobe, aj napriek ingerencii najvyššieho súdu, ktorý dal nižším súdom jasnú líniu, ktorú pochopil až na druhý pokus odvolací súd v ostatnom rozhodnutí, ktorým zrušil odsudzujúci rozsudok okresného súdu a veríme, že aj jeho ďalšie rozhodnutie bude tomu nasvedčovať.

2. Počas obdobia vyše 6 rokov sa sťažovatelia musia podriaďovať excesívnym úkonom OČTK a súdov, počnúc ich zadržaním a v putách predvedených cez mesto XXXXXXXXXX

do B. Bystrice a končiac predvolávaním na súdne procesy, a to všetko na úkor ich dovtedajšieho spokojného rodinného, spoločenského, podnikateľského života.

3. Preto vychádzajúc z algoritmu počítania finančného zadosťučinenia, uvedeného v bode II/5, sťažovateľom by patrilo základné odškodnenie v minimálnej výške 1000 EUR za rok konania, čo za 6 rokov predstavuje 6000 EUR, ktorú sumu treba zvýšiť u každého o 2000 EUR za excesívne vedené trestné konanie, potom konečná suma 8000 EUR pre každého je tou sumou primeranou, ktorú žiadame.»

3. Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, postupom OS Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 140/2013, porušené bolo.

2. Okresnému súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 1T 140/2013 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

3. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume po 8000 EUR /osemtisíc eur/ pre každého, ktoré je Okresný súd Ružomberok povinný vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 543,64 EUR, ktoré je povinný Okresný súd v Ružomberku zaplatiť na účet JUDr. Eleny Lalíkovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu. (...)“

4. Dňa 17. mája 2016 právna zástupkyňa doplnila uvedenú sťažnosť sťažovateľov takto:

„Dňa 8.9.2015 sme ústavnému súdu doručili sťažnosť na prieťahy v trestnom konaní pred Okresným súdom v Ružomberku, vedenom pod sp. zn. 1T 140/2013 /pôvodne pod sp. zn. 8T 56/2011/.

V čase podania sťažnosti okresný súd vo veci nerozhodol.

Rozhodol až rozsudkom z 11.1.2016, č. k. 1T 140/2013-2264, oslobodením sťažovateľov spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. por., proti ktorému podala sťažnosť

tzv. poškodená, ktorá inak iniciovala trestné konanie. Krajský súd v Žiline uznesením z 24.3.2016, sp. zn. ITo 24/2016 odvolanie spoločnosti SLOWWOOD Ružomberok, a.s. zamietol; toto uznesenie nám bolo doručené 13.4.2016, kedy bolo skončené celé trestné konanie voči sťažovateľom, začaté v lete 2009, čiže takmer 7 rokov vedené neoprávnene.

V dôsledku uvedeného bod druhý nášho petitu stratil opodstatnenosť /aktuálnosť/, preto ho týmto podaním berieme späť podľa § 31a ZÚS v spojení s § 96 ods. 1 OSP.

Na ostatných bodoch našej sťažnosti trváme a žiadame jej vyhovieť.“

5. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedníčkou, listom sp. zn. Spr 4003/2016 z 8. decembra 2016 a sťažovatelia stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 26. decembra 2016.

6. Predsedníčka okresného súdu popísala chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodala tieto skutočnosti:

„V predmetnej trestnej veci išlo o skutkovo a právne náročnú vec, nakoľko skutkový základ uvedenej veci tvorilo viacero čiastkových útokov /15), ktorých podstata spočívala v dodávkach drevnej hmoty medzi spoločnosťami MONDI SCP a.s., Tatranská cesta č. 3, Ružomberok, SLOWWOOD Ružomberok, Tatranská cesta č. 3, Ružomberok a ESCO Krupina, s.r.o., Svätotrojičné námestie č. 1, Krupina. Bolo potrebné skúmať záväzkové vzťahy medzi uvedenými spoločnosťami v zmysle Obchodného zákonníka (Rámcová zmluva uzatvorená medzi spoločnosťami, jednotlivé Dodatky k rámcovej zmluve, spôsob objednávania dodávok dreveniny, spôsob fakturácie medzi spoločnosťami, spôsob uplatnenia reklamácie za dodávky dreveniny a pod.). Súd pri posudzovaní trestnoprávnej zodpovednosti jednotlivých obžalovaných musel s poukazom na vyššie uvedené aplikovať nielen normy trestného práva, ale aj civilného práva (obchodného práva), posudzovať jednotlivito aj v súhrne, naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu podvodu u obžalovaných, či už v spolupáchateľstve resp. formou znakov trestného činu podvodu u obžalovaných, či už v spolupáchateľstve, resp. formou účasti, vyhodnocovať to a aplikovať v spojitosti s normami obchodného práva. O skutkovej zložitosti veci svedčí aj tá skutočnosť, že obžaloba bola podaná na 8 obžalovaných, bolo potrebné vypočítať viacero svedkov,

oboznámiť sa s rozsiahlymi listinnými dôkazmi, ktoré boli nielen súčasťou vyšetrovacieho spisu, ale boli súdu predkladané v priebehu celého súdneho konania (rozsah vyšetrovacieho spisu 1091 strán, súdny spis po č. l. 2308).

(...) Pokiaľ ide o správanie sa sťažovateľov, ako účastníkov konania, súd konštatuje, že obžalovaní ako aj ich obhajca sa zúčastnili dňa 09.03.2011 verejného zasadnutia o predbežnom prejednaní obžaloby, na ktorom súd určil termíny hlavných pojednávanií, ako aj rozsah dokazovania na deň 09.05.2011 a 11.05.2011, pričom týchto hlavných pojednávanií sa obžalovaní spolu s obhajcom nezúčastnili z dôvodu práceneschopnosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], napriek tomu súd dňa 09.05.2011 pojednával v ich neprítomnosti a zároveň vylúčil trestnú vec siedmich obžalovaných na samostatné konanie a vec ôsmeho obžalovaného [REDAKOVANÉ] vrátil prokurátorovi na konanie o dohode o vine a treste. Z dôvodu neúčasti obžalovaných a ich obhajcu bolo hlavné pojednávanie určené na deň 11.05.2011 zrušené. Ďalší termín hlavného pojednávania bol určený na deň 01.08.2011, na ktorý sa obžalovaný [REDAKOVANÉ] nedostavil z dôvodu jeho práceneschopnosti, svoju neúčasť súdu ospravedlnil, pričom ostatní obžalovaní sa na hlavné pojednávanie nedostavili a to bez akéhokoľvek ospravedlnenia. Obhajca obžalovaných požiadal o odročenie hlavného pojednávania z dôvodu práceneschopnosti obžalovaného [REDAKOVANÉ] a určenie termínu na mesiac september 2011, pričom svoju neúčasť, ani neúčasť ostatných obžalovaných neospravedlnil, v písomnom podaní len konštatoval, že obžalovaných o žiadosti o odročenie pojednávania vyrozumie. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 26.09.2011, ktorého sa nezúčastnili obžalovaní ani ich obhajca, ktorý sa písomne ospravedlnil z dôvodu jeho práceneschopnosti, pričom uviedol, že predpokladaný čas trvania práceneschopnosti je podľa ošetrojúceho lekára cca 3 týždne, súčasne oznámil, že obžalovaní trvajú na jeho osobnej účasti. Z uvedeného dôvodu súd pojednávanie odročil na deň 19.10.2011.

Súd má za to, že v žiadnom prípade nedošlo k prieťahom na strane konajúceho zákonného sudcu. Na margo tohto tvrdenia uvádzame, že hlavné pojednávania boli vytyčované plynulo, v čo najkratších možných termínoch. Hlavné pojednávania boli odročované najmä z dôvodu predkladaných práceneschopností obžalovaných a ich obhajcu, pokiaľ obhajkyňa obžalovaných požiadala o odročenie hlavného pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním na inom súde, súd toto neakceptoval. Taktiež pokiaľ obhajca

obžalovaných požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu jeho účasti ako svedka na inom pojednávaní, súd síce toto akceptoval, avšak termín hlavného pojednávania určil na skorší termín ako bol pôvodne vytýčený.

Pokiaľ súd určil dňa 26.05.2011 hlavné pojednávanie na deň 01.08.2011 učinil tak z dôvodu, že v pôvodnej veci vedenej pod sp. zn. 8T/146/2010 súd schválil rozsudkom návrh na dohodu o vine a treste u jedného obžalovaného [REDAKOVANÉ] dňa 13.06.2011 a konanie u ostatných obžalovaných vylúčil na samostatné konanie vedené pod sp. zn. 8T/56/2011, s poukazom na rozsiahlosť spisového materiálu súd upustil od vyhotovenie fotokópie spisového materiálu, pričom do termínu hlavného pojednávania zákonný sudca nadiktoval rozsudok a následne bola spracovaná porozsudková agenda v pôvodnom právoplatne skončenom spise, ktorý bol následne pripojený k novovytvorenému spisu sp. zn. 8T/56/2011 a okrem toho zákonný sudca, asistentka senátu čerpali riadne naplánovanú dovolenku v období od 06.07.2011 do 22.07.2011.

Po vrátení veci z Krajského súdu v Žiline dňa 03.11.2014 pod sp. zn. 1To/66/2014 súd dňa 07.11.2014 doručil uznesenie o zrušení rozsudku OS Ružomberok sp. zn. 1T/140/2013 zo dňa 11.04.2014 všetkým procesným stranám a opätovne preštudoval celý spisový materiál z dôvodu, že uznesením Krajského súdu v Žiline sa senát KS v Žiline nestotožnil s právnym názorom vyjadreným v rozsudku NS SR sp. zn. 3Tdo/7/2013 zo dňa 18.09.2013 a prikázal Okresnému súdu Ružomberok, aby trestnú vec opätovne prerokoval a rozhodol v zmysle intencií rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, preto súd určil termín hlavného pojednávani po dôkladnom preštudovaní spisu dňa 11.12.2014 na deň 19.01.2015.

Aj napriek práceneschopnosti zákonnej sudkyne(...) dochádzalo v prejednávanej veci k plynulému vykonávaniu procesných úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci samej a podľa názoru predsedníčky Okresného súdu Ružomberok nedošlo k zbytočným prietahom. Vykonávanie všetkých procesných úkonov bolo efektívne, rešpektovalo zásadu procesnej ekonomiky a vytváralo podmienky na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľov ako obvinených v trestnom konaní. Z jednotlivých rozhodnutí vydaných zákonnou sudkyňou nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

(...) Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba dožadujúca sa súdneho rozhodnutia. Samotným prerokovaním veci na príslušnom orgáne sa právna neistota neodstráni, tá sa odstráni až právoplatnosťou tohto rozhodnutia. Dovolím si poznamenať, že rýchlosť konania by nikdy nemala byť uprednostňovaná pred spravodlivým rozhodnutím (spravodlivosť chápaná ako objektívne a zákonné súdne rozhodnutie). V prejednáwanej veci došlo k rozhodnutiu po podaní obžaloby (obžaloba bola podaná dňa 08.10.2010) dňa 15.02.2012, následne o podanom odvolaní rozhodol nadriadený súd 03.07.2012. Predmetná vec teda bola právoplatne skončená do dvoch rokov od podania obžaloby. V danej veci však bolo podané dovolanie, o ktorom rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 18.09.2013, pričom vec bola vrátená prvostupňovému súdu dňa 07.11.2013. Okresný súd Ružomberok opätovne rozhodol dňa 11.04.2014, po zrušení tohto rozsudku Krajským súdom v Žiline dňa 21.10.2014, opätovne rozhodol prvostupňový súd dňa 20.04.2015, po zrušení rozsudku nadriadeným súdom dňa 25.08.2015 rozhodol Okresný súd Ružomberok dňa 11.01.2016. Pokiaľ Okresný súd Ružomberok vo veci rozhodoval opätovne, v dôsledku zrušenia rozsudku Krajským súdom v Žiline, postupoval v zmysle intencií nadriadeného súdu, doplnil dokazovanie, efektívne vykonával ďalšie procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu veci. V každom rozhodnutí prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav, aplikoval relevantné právne normy a rozhodol tak, že skutkové a právne závery neboli svojvoľné, skutkové a právne závery okresného súdu vždy boli riadne odôvodnené, rešpektujúc právne závery súdu vyššieho stupňa vyslovené v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. Navyše ani samotní sťažovatelia nekonkretizujú, ktoré konkrétne procesné úkony realizované zákonnou sudkyňou v prejednáwanej veci boli nesprávne, neefektívne, zapríčiňujúce porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.“

7. Sťažovatelia v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedníčky okresného súdu zaujali toto stanovisko:

„1. skutková a právna zložitost' sporu - z hľadiska platného práva veľmi jednoduchý prípad, ktorý pri dodržaní zásady ultima ratio, nikdy nemal byť prijatý do súdneho štádia trestného konania, ale pri primerane zdatnom právnikovi - prokurátorovi, mal skončiť zastavením trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP ešte v prípravnom konaní.“

Je správne, že ústavný súd má k dispozícii trestný spis, lebo sa v ňom nachádza naša sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia, kde sme presne poukázali na vyššie uvedenú skutočnosť, ktorá sa po siahodlhom trestnom konaní aj potvrdila, žiaľ opäť množstvo materiálnych, pracovných a i. prostriedkov išlo mimo rámca toho, na čo sú spoločnosťou určené.

2. počet procesných úkonov vykonaných v spore - ústavný súd judikuje, že nie počet, ale ich kvalita je rozhodujúca. Opakujeme, že pri dôkladnej znalosti danej problematiky konajúcou sudkyňou, stačil jeden procesný úkon /ak sa už pre nekompetentnosť prokuratúry vec dostala až pred súd/ podľa § 244 ods. 1 písm. c/ TP, aby ešte v rámci predbežného prejednávania obžaloby trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b/ TP zastavila.

3. Z uvedeného vyplýva, že sťažovatelia sa ani objektívne nemohli podieľať na nezákonne rozvinutom trestnosúdnom konaní iba pre nedôslednú činnosť prokuratúry a súdov.“

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

9. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 1 T 140/2013 (pôvodne pod sp. zn. 8 T 56/2011, resp. 8 T 146/2010):

Dňa 8. októbra 2010 bola Okresnou prokuratúrou Ružomberok (ďalej aj „okresná prokuratúra“) podaná obžaloba č. k. Pv/636/09-100 na obžalovaných [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

Dňa 11. októbra 2010 boli účastníkom zaslané výzvy v zmysle § 240 ods. 3, 4 a 5 Trestného poriadku.

Dňa 22. októbra 2010 obhajca obžalovaných JUDr. Ľubomír Hlbočan zaslal súdu návrhy dôkazov.

Dňa 23. decembra 2010 bola zaslaná obžaloba a výzva obhajcovi JUDr. Ladislavovi Jančimu spolu s vyjadreniami obhajcu JUDr. Ľubomíra Hlbočana na vykonanie dôkazov, taktiež predmetné vyjadrenie bolo zaslané aj okresnej prokuratúre.

Dňa 13. januára 2011 obhajca JUDr. Ladislav Janči zaslal súdu návrhy na vykonanie dôkazov na hlavnom pojednávaní spolu s návrhom na prerušenie konania.

Dňa 20. januára 2011 súd nariadil termín predbežného prerokovania obžaloby na 9. marec 2011, zároveň požiadal poškodenú o zaslanie faktúr spolu s prílohami v zmysle návrhov obhajcu, vyžiadal správy o povesti na obžalovaných a správy o priestupkoch obžalovaných.

Dňa 22. januára 2011 súd požiadal o odpisy z registra trestov na všetkých obžalovaných.

Dňa 7. februára 2011 splnomocnený zástupca predložil súdu požadované faktúry s prílohami.

Dňa 3. marca 2011 bol súdu doručený návrh na rozhodnutie pri predbežnom prerokovaní obžaloby podľa § 244 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku z dôvodu porušenia práva na obhajobu u všetkých obžalovaných.

Dňa 9. marca 2011 súd uskutočnil predbežné prerokovanie obžaloby, pričom určil termíny hlavných pojednávaní na 9. máj 2011 a 11. máj 2011.

Dňa 5. mája 2011 bola súdu doručená faxová žiadosť obhajcu o odročenie termínov hlavných pojednávaní 9. mája 2011 a 11. mája 2011 z dôvodu práceneschopnosti obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] s tým, že predpokladaná dĺžka trvania práceneschopnosti je cca 3 až 4 týždne u obžalovaného [REDAKOVANÉ] a u obžalovaného [REDAKOVANÉ] 21 až 26 dní.

Dňa 9. mája 2011 súd vylúčil na samostatné konanie trestnú vec obžalovaného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pretože ani jeden z obžalovaných sa na verejné zasadnutie o predbežnom prerokovaní obhajoby nedostavil (okrem [REDAKOVANÉ]

a [REDACTED] bez akéhokoľvek ospravedlnenia) – vec bola vedená ďalej pod sp. zn. 8 T 56/2011. Zároveň súd zrušil termín hlavného pojednávania nariadený na 11. máj 2011 z dôvodu pracovnej neschopnosti obžalovaných.

Dňa 11. mája 2011 bol súdu doručený návrh na schválenie dohody o vine a treste uzavretej medzi okresným prokurátorom a obžalovaným [REDACTED].

Dňa 13. júna 2011 na verejnom zasadnutí súd schválil rozsudkom sp. zn. 8 T 146/2010 predmetnú dohodu o vine a treste.

V trestnej veci vedenej pod sp. zn. 8 T 56/2011 (po vylúčení na samostatné konanie) boli vykonané tieto procesné úkony:

Dňa 26. mája 2011 súd určil termín hlavného pojednávania na 1. august 2011, zároveň na všetkých zvyšných obžalovaných vyžiadal odpisy a správy od príslušných orgánov.

Dňa 29. júla 2011 požiadal obhajca obžalovaných JUDr. Ľubomír Hlbočan o odročenie pojednávania na september 2011 z dôvodu práceneschopnosti obžalovaného [REDACTED].

Dňa 1. augusta 2011 bolo hlavné pojednávanie odročené z už uvedeného dôvodu na 26. september 2011 s tým, že na toto hlavné pojednávanie sa nedostavil ani jeden z obžalovaných (okrem [REDACTED] bez akéhokoľvek ospravedlnenia).

Dňa 23. septembra 2011 požiadal obhajca o odročenie pojednávania z dôvodu jeho náhlych zdravotných komplikácií, pričom obžalovaní trvali na jeho osobnej účasti na hlavnom pojednávaní.

Dňa 26. septembra 2011 bolo pojednávanie odročené na 19. október 2011, pretože sa nedostavil ani jeden z obžalovaných.

Dňa 11. októbra 2011 bol súdu doručený návrh obhajcu JUDr. Hlbočana na vykonanie ďalších dôkazov na hlavnom pojednávaní.

Dňa 13. októbra 2011 bol predmetný návrh doručený na vyjadrenie okresnému prokurátorovi.

Dňa 19. októbra 2011 súd vykonal hlavné pojednávanie za účasti všetkých obžalovaných. Hlavné pojednávanie bolo odročené na 5. december 2011 na účely vypočutia svedkov.

Dňa 21. októbra 2011 požiadal obhajca o zrušenie termínu hlavného pojednávania z dôvodu kolízie termínov pojednávanií. Súd z uvedeného dôvodu zrušil termín hlavného pojednávania z 5. decembra 2011 a určil na 30. november 2011.

Dňa 30. novembra 2011 súd vykonal hlavné pojednávanie. Následne pojednávanie odročil na 25. január 2012 na účely vypočutia ďalších svedkov.

Dňa 30. novembra 2011 súd požiadal spoločnosť MONDI SCP a. s., o predloženie listinných dôkazov v zmysle návrhov strán.

Dňa 25. januára 2012 súd vykonal hlavné pojednávanie. Následne pojednávanie odročil na 15. február 2012.

Dňa 25. januára 2012 boli opätovne žiadané správy o povesti, odpisy z registra trestov, z okresného úradu, odboru všeobecnej vnútornej správy, obvodného oddelenia PZ o priestupkoch na všetkých obžalovaných.

Dňa 15. februára 2012 súd vykonal hlavné pojednávanie a vyhlásil rozsudok sp. zn. 8 T 56/2011, v ktorom obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] uznal vinnými z pokračovacieho podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v časti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a uložil obom obžalovaným peňažný trest vo výmere 1 500 €. Ostatných obžalovaných spod obžaloby oslobodil. Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obhajca čo do výroku o vine a treste u [REDAKOVANÉ], u ostatných obžalovaných sa vzdal práva podania opravného prostriedku, [REDAKOVANÉ] podal odvolanie čo do výroku o vine a treste.

Dňa 29. marca 2012 bolo písomné vyhotovenie rozsudku doručené obhajcovi a sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], dňa 30. marca 2012 bolo doručené sťažovateľovi [REDAKOVANÉ].

Dňa 3. mája 2012 súd vyzval obžalovaného [REDAKOVANÉ] ako aj jeho obhajcu na písomné odôvodnenie odvolania proti rozsudku súdu.

Dňa 17. mája 2012 obhajca obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] súdu doručil dôvody odvolania proti rozsudku okresného súdu, odvolanie bolo obratom odoslané okresnému prokurátorovi na vyjadrenie.

Dňa 29. mája 2012 bolo súdu doručené vyjadrenie k odvolaniu splnomocnenca poškodeného.

Dňa 1. júna 2012 bolo doručené vyjadrenie okresného prokurátora.

Dňa 6. júna 2012 bol spisový materiál doručený Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o podanom odvolaní.

Dňa 3. júla 2012 krajský súd zrušil rozsudkom sp. zn. 1 To 43/2012 rozsudok okresného súdu v časti vo výroku o treste u obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a uložil nový trest.

Dňa 13. júla 2012 bol rozsudok krajského súdu doručený okresnému súdu, následne 16. júla 2012 bol zaslaný stranám konania.

Dňa 25. októbra 2012 bolo súdu doručené dovolanie proti rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu podané prostredníctvom obhajkyne obžalovaných JUDr. Eleny Ľalíkovej (ďalej len „obhajkyňa“).

Dňa 26. októbra 2012 bolo podané dovolanie zaslané na vyjadrenie okresnému prokurátorovi.

Dňa 8. novembra 2012 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie okresného prokurátora, ktoré bolo obratom odoslané na vedomie obhajkyne.

Dňa 19. decembra 2012 obhajkyňa súdu telefonicky oznámila, že k vyjadreniu okresného prokurátora sa nebude vyjadrovať.

Dňa 18. januára 2013 bol spisový materiál spolu s predkladacou správou predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní, doručený bol 7. februára 2013.

Dňa 18. septembra 2013 najvyšší súd zrušil rozsudkom sp. zn. 3 Tdo 7/2013 rozsudok krajského súdu pre porušenie zákona v neprospech obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a súčasne zrušil aj rozsudok okresného súdu z 15. februára 2012 a prikázal okresnému súdu, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

Predmetná vec bola zaregistrovaná pod sp. zn. 1 T 140/2013.

Dňa 7. novembra 2013 bol rozsudok najvyššieho súdu doručený okresnému súdu.

Dňa 8. novembra 2013 bol rozsudok najvyššieho súdu zaslaný obžalovaným, obhajkyne, okresnému prokurátorovi, poškodenému, ako aj splnomocnencovi poškodeného.

Dňa 25. novembra 2013 vydal okresný súd opatrenie sp. zn. 1 T 140/2013, ktorým prikázal vrátiť obvineným [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] zaplatené peňažné tresty vo výške 1 500 €.

Dňa 6. decembra 2013 súd určil termín hlavného pojednávania na 5. február 2014, súčasne boli opätovne žiadané všetky správy a lustrácie na oboch obžalovaných.

Dňa 5. februára 2014 sa konalo hlavné pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na 10. marec 2014.

Dňa 10. marca 2014 sa konalo hlavné pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na 9. apríl 2014 na účely vypočutia ďalších svedkov.

Dňa 11. marca 2014 súd vyžiadal lustrácie v registri priestupkov a odpisy z registra trestov na oboch obžalovaných.

Dňa 9. apríla 2014 sa konalo hlavné pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na 11. apríl 2014 na účely vyhlásenia rozsudku.

Dňa 11. apríla 2014 sa konalo hlavné pojednávanie, na ktorom súd podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku v intenciách rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 7/2013 z 18. septembra 2013 obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] oslobodil spod obžaloby, pretože skutok nie je trestným činom. Okresný prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaných, obžalovaní sa vzdali práva podania odvolania, splnomocnenec poškodeného sa nevyjadril.

Dňa 20. júna 2014 okresný prokurátor doručil súdu odôvodnenie odvolania, ktoré bolo 23. júna 2014 zaslané na vyjadrenie obžalovaným, obhajcom a splnomocnencovi poškodeného.

Dňa 21. júla 2014 bolo súdu doručené vyjadrenie obhajkyne k podanému odvolaniu okresného prokurátora, dňa 1. augusta 2014 sa obhajca JUDr. Ľubomír Hlbočan pripojil k tomuto vyjadreniu.

Dňa 5. augusta 2014 bolo súdu doručené vyjadrenie splnomocnenca poškodeného k podanému odvolaniu.

Dňa 3. septembra 2014 bol spisový materiál spolu s odvolaním okresného prokurátora doručený krajskému súdu.

Dňa 21. októbra 2014 krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 66/2014 podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 140/2013 z 11. apríla 2014 a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dňa 3. novembra 2014 bolo rozhodnutie krajského súdu doručené okresnému súdu a 7. novembra 2014 bolo zaslané účastníkom.

Dňa 11. decembra 2014 súd určil termín hlavného pojednávania na 19. január 2015, vyžiadal odpisy, lustrácie a príslušné správy.

Dňa 12. januára 2015 obhajca obžalovaných predložil súdu návrh na vykonanie dôkazov vo veci, ktorý bol 13. januára 2015 zaslaný na vyjadrenie stranám.

Dňa 13. januára 2015 obhajkyňa obžalovaných požiadala súd, aby hlavné pojednávanie 19. januára 2015 odročil na neurčito, a to až do rozhodnutia ústavného súdu, pretože bola vo veci podaná ústavná sťažnosť (III. ÚS 249/2016).

Dňa 19. januára 2015 bolo pojednávanie odročené na 11. február 2015, pretože sa na neho nedostavili obhajcovia ani obžalovaní a zákonná sudkyňa bola práceneschopná.

Dňa 20. januára 2015 bolo súdu doručené podanie splnomocnencom poškodeným JUDr. Lehotským spolu s prílohami.

Dňa 2. februára 2015 obhajkyňa obžalovaných požiadala o preloženie termínu pojednávania z dôvodu, že predmetný deň má nariadený termín pojednávania na Okresnom súde Bratislava II, kde zastupuje odporcov už 4 roky.

Dňa 5. februára 2015 bolo obhajkyňi a obžalovaným oznámené, že súd žiadosť o odročenie hlavného pojednávania neakceptuje.

Dňa 11. februára 2015 sa konalo hlavné pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na účely opätovného vypočutia znalca.

Dňa 18. marca 2015 sa konalo hlavné pojednávanie, ktoré bolo následne odročené na 20. apríl 2015, pričom súd uložil okresnej prokuratúre povinnosť, aby do termínu hlavného pojednávania predložila nový znalecký posudok z odboru lesníctva, resp. aby doplnila znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný [REDAKOVANÉ], rešpektujúc vyjadrený právny názor v uznesení krajského súdu sp. zn. 1 To 66/2014 z 21. októbra 2014.

Dňa 10. apríla 2015 okresná prokuratúra oznámila súdu, že nový znalecký posudok nie je možné vypracovať.

Dňa 20. apríla 2015 súd na hlavnom pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] uznal vinnými zo spáchania prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, z jedného

čiasťkového skutku a obom obžalovaným uložil peňažný trest vo výmere 500 €. Zároveň podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku boli obžalovaní [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] oslobodení spod obžaloby z ďalších čiastkových skutkov (14), pretože skutok nie je trestným činom.

Dňa 29. apríla 2015 obžalovaní prostredníctvom obhajkyne podali proti predmetnému rozsudku odvolanie čo do uznania viny a trestu, ktoré bolo obratom zaslané na vyjadrenie stranám konania.

Dňa 30. apríla 2015 okresný prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaných voči oslobodzujúcemu výroku o vine a voči výroku o treste.

Dňa 4. mája 2015 bolo predmetné odvolanie zaslané účastníkom konania.

Dňa 15. mája 2015 bolo súdu doručené vyjadrenie k odvolaniu okresného prokurátora.

Dňa 5. júna 2015 bolo súdu doručené odvolanie proti rozsudku podané obhajkyňou.

Dňa 10. júna 2015 bolo uznesením rozhodnuté o výške odmeny a hotových výdavkov znalca.

Dňa 15. júna 2015 bol spisový materiál spolu s odvolaniami doručený krajskému súdu na rozhodnutie.

Dňa 17. júna 2015 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie obhajkyne k odvolaniu prokurátora.

Dňa 3. augusta 2015 predseda senátu krajského súdu vyzval splnomocnenca poškodeného na predloženie dôkazov osvedčujúcich dôvodnosť procesného postavenia poškodenej strany – spol. MONDI SCP a. s., Tatranská cesta 3, Ružomberok.

Dňa 14. augusta 2015 splnomocnenec poškodeného krajskému súdu doručil vyjadrenie, ktoré bolo 17. augusta 2015 zaslané stranám konania na vyjadrenie.

Dňa 20. augusta 2015 bolo krajskému súdu doručené písomné vyjadrenie obhajcu, ktoré bolo doplnené podaním doručeným 24. augusta 2015.

Dňa 25. augusta 2015 bol uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 86/2015 podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušený rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 140/2013 z 20. apríla 2015 a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku bola vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Dňa 12. októbra 2015 bolo predmetné uznesenie doručené okresnému súdu a 13. októbra 2015 bolo zaslané stranám konania.

Dňa 6. decembra 2015 súd určil termín hlavného pojednávania na 11. január 2016, súčasne boli žiadané všetky správy na oboch obžalovaných, lustrácie v registri priestupkov, odpisy z registra trestov.

Dňa 17. decembra 2015 splnomocnenec poškodeného SLOVWOOD Ružomberok a. s., Tatranská cesta 3, Ružomberok, súdu doručil podanie o pripustenie poškodeného do trestného konania, ktoré bolo zaslané 18. decembra 2015 na vyjadrenie obžalovaným a obhajcom obžalovaných.

Dňa 31. decembra 2015 bolo doručené vyjadrenie obhajkyne k podaniu splnomocnenca poškodeného.

Dňa 8. januára 2016 splnomocnenec poškodeného doručil súdu vyjadrenie k náhrade škody, ako aj návrh na vrátenie trestnej veci do prípravného konania.

Dňa 11. januára 2016 obhajca obžalovaných JUDr. Ľubomír Hlbočan doručil stanovisko k podaniu splnomocnenca poškodeného.

Dňa 11. januára 2016 sa konalo hlavné pojednávanie, na ktorom súd po vykonaní dokazovania vyhlásil rozsudok, ktorým podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaných [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní. Obžalovaný [REDAKOVANÉ], okresný prokurátor, ako aj splnomocnenec poškodeného si ponechali zákonnú lehotu na podanie opravného prostriedku.

Dňa 22. januára 2016 bolo doručené odvolanie splnomocnenca poškodeného proti rozsudku, ktoré bolo zaslané na vyjadrenie 25. januára 2016 stranám konania.

Dňa 27. januára 2016 bolo obhajcom obžalovaných JUDr. Ľubomírom Hlbočanom zaslané vyjadrenie k podanému odvolaniu splnomocnenca poškodeného, ktoré bolo nasledujúci deň zaslané na vyjadrenie ostatným stranám.

Dňa 22. marca 2016 bol spisový materiál predložený krajskému súdu na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku.

Dňa 24. marca 2016 krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 To 24/2016 tak, že odvolanie spoločnosti SLOVWOOD Ružomberok, a. s., Tatranská cesta 3, Ružomberok, zamietol, pretože nebolo podané oprávnenou osobou.

III.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

11. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 140/2013 (pôvodne pod sp. zn. 8 T 56/2011) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a ich práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná(...)

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

13. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

14. Pri posudzovaní primeranosti dĺžky konania je potrebné na jednej strane zväžiť záujem sťažovateľa na rýchlom ukončení veci, na strane druhej záujem na riadnom výkone spravodlivosti (Debbasch proti Francúzsku, rozsudok z 3. 12. 2002 č. 49392/99, bod 43). Z toho okrem iného vyplýva, že neexistuje žiadna abstraktne stanovená doba konania, ktorú by bolo možné považovať za primeranú.

15. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

16. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania bolo rozhodovanie o vine a treste. Z judikatúry ústavného súdu pritom vyplýva, že primeraná lehota na konanie sa v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citlivého zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného konania spravidla spojený, musí vo všeobecnosti posudzovať prísnejšie (III. ÚS 183/05).

17. V súvislosti s prvým kritériom „zložitosť veci“ ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie vykazuje zvýšenú mieru zložitosti. Faktická zložitosť veci je daná predovšetkým množstvom spoluobžalovaných, ktorých bolo v danom prípade 8, množstvom vypočutých svedkov, potrebou vypracovania znaleckého posudku a opakovaného výsluchu znalca, rozsahom súdneho spisu, ale aj povahou obvinenia, keďže išlo o trestný čin podvodu.

18. Ústavný súd sa ďalej zaoberal kritériom správania účastníkov konania, pričom zistil, že v danom prípade sa prvé hlavné pojednávanie vo veci s ohľadom na opakované žiadosti obhajcu o odročenie, resp. na nedostavenie sa obžalovaných, konalo až 19. októbra 2011, teda viac než rok po podaní obžaloby. Týmto spôsobom boli zmarené 4 pojednávania (nariadené na 9. máj 2011, 11. máj 2011, 1. august 2011 a 26. september 2011). Ústavný súd vychádza z názoru, že účastník konania má síce právo svoju neprítomnosť ospravedlniť (pričom zároveň v trestnom konaní nie je možné od obžalovaného požadovať, aby spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní), avšak pri rozhodovaní o sťažnosti takéhoto účastníka na preťahy v konaní nemožno na túto okolnosť – pokiaľ mala preukázateľný dopad na celkovú dĺžku trvania doterajšieho konania – neprihliadnuť. V danom prípade sa prístup sťažovateľov podpísal na oddialení prvého hlavného pojednávania, čo má s ohľadom na oslabovanie dôkaznej situácie v dôsledku plynutia času vplyv na priebeh celého konania.

19. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu. V úvode konštatuje, že celé konanie (od podania obžaloby do nadobudnutia právnej moci oslobodzujúceho rozsudku) trvalo cca 5 a pol roka s tým, že vec bola riešená na 3 stupňoch súdnej sústavy. Na tomto mieste je nutné podotknúť, že sťažovatelia ústavnou sťažnosťou napadli iba postup okresného súdu, preto ústavný súd pri skúmaní dĺžky konania prihliadal iba na obdobia, kedy sa spisový materiál nachádzal v dispozícii tohto súdu.

19.1 Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že bezprostredne po podaní obžaloby (dňa 8. októbra 2010) konal uvedený súd plynulo, riadne zhromažďoval podklady potrebné pre rozhodnutie veci, pričom termín predbežného prerokovania obžaloby nariadil na 9. marec 2011. Na tomto konaní určil termíny hlavných pojednávanií. Ako už bolo uvedené, prvé hlavné pojednávanie sa s ohľadom na neúčast' obžalovaných konalo 19. októbra 2011. Ďalšie pojednávania sa uskutočnili 30. novembra 2011, 25. januára 2012 a 15. februára 2012, keď bol vyhlásený prvý rozsudok súdu. Dňa 3. júla 2012 zrušil krajský súd uvedený rozsudok vo výroku o treste a uložil nový trest, vo zvyšku zostal rozsudok nezmenený. Dňa 25. októbra 2012 bolo na okresnom súde podané dovolanie voči rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu. Po zabezpečení vyjadrení všetkých účastníkov bol

spis 18. januára 2013 predložený najvyššiemu súdu. Dovolací súd rozhodol 18. septembra 2013 tak, že napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil na nové rozhodnutie okresnému súdu. Od dodania spisu najvyššiemu súdu (7. februára 2013) až do doručenia jeho rozsudku na okresný súd (7. novembra 2013) ubehlo 9 mesiacov. Ústavný súd konštatuje, že v tejto prvej fáze konania, t. j. od podania obžaloby do doručenia kasačného rozsudku najvyššieho súdu (3 roky a 1 mesiac), konal okresný súd plynulo a bez prierahov, pričom za predĺženie konania v tejto fáze sú zodpovední predovšetkým sťažovatelia, resp. ostatní spoluobžalovaní, keďže z dôvodu ich neúčasti sa mohlo prvé hlavné pojednávanie konať až rok po podaní obžaloby. Okresnému súdu nemožno pričítať ani dobu, keď sa spis nachádzal na odvolacom a dovolacom súde, t. j. spolu cca 10 mesiacov.

19.2 Po doručení rozsudku najvyššieho súdu (7. novembra 2013) nariadil okresný súd hlavné pojednávanie, a to na 5. február 2014, 10. marec 2014, 9. apríl 2014 a 11. apríl 2014, keď bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd oslobodil obžalovaných spod obžaloby. Aj v období bezprostredne po zrušení jeho prvého rozsudku konal teda okresný súd plynulo a bez prierahov, jednotlivé pojednávania nariad'oval v primeraných časových odstupoch a do 5 mesiacov od doručenia rozsudku najvyššieho súdu vydal nový rozsudok. S ohľadom na podané odvolanie prokurátora sa spis od 3. septembra 2014 do 3. novembra 2014, t. j. 2 mesiace, nachádzal v dispozícii krajského súdu.

19.3 Po tom, čo krajský súd uznesením z 21. októbra 2014 zrušil v poradí druhé rozhodnutie okresného súdu a vrátil mu spisovú dokumentáciu, okresný súd nariadil termín pojednávania na 19. január 2015. Toto pojednávanie bolo z dôvodu neúčasti obhajcov a obžalovaných odročené na 11. február 2015, pričom 2. februára 2015 obhajkyňa sťažovateľov požiadala o jeho odročenie z dôvodu kolízie termínov pojednávania. Súd tejto žiadosti nevyhovel a vo veci konal. Následne sa v termínoch 18. marca 2015 a 20. apríla 2015 konali ďalšie hlavné pojednávania, pričom na poslednom z nich bol vyhlásený v poradí tretí rozsudok okresného súdu, ktorým obžalovaných uznal vinnými zo spáchania prečinu podvodu a oslobodil spod obžaloby zo 14 čiastkových skutkov. Okresný súd teda vydal nový rozsudok do cca 5 mesiacov od zrušenia jeho v poradí druhého rozhodnutia, pričom vykonal 3 pojednávania, z ktorých jedno bolo odročené z dôvodov na strane

sťažovateľov, ďalšej takejto žiadosti obhajkyne súd nevyhovel. Aj v tejto fáze konania postupoval okresný súd plynulo a bez zbytočných prieťahov.

19.4 Sťažovatelia sa proti tomuto rozsudku odvolali, pričom krajský súd rozsudkom z 25. augusta 2015 rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie. Spisový materiál sa od 15. júna 2015 do 12. októbra 2015, teda cca 4 mesiace, nachádzal na krajskom súde. Po zrušení v poradí tretieho rozsudku určil okresný súd termín hlavného pojednávania na 11. január 2016, na ktorom sťažovateľov oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý boli obžalovaní stíhaní. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť po tom, čo 24. marca 2016 krajský súd odmietol odvolanie spoločnosti SLOVWOOD Ružomberok a. s., ako návrh podaný neoprávnenou osobou.

19.5 Ústavný súd konštatuje, že v postupe okresného súdu nezaznamenal žiadne významné obdobia nečinnosti. Okresný súd postupoval vo veci plynulo, medzi jednotlivými vykonanými úkonmi sú primerané časové odstupy a v jeho postupe nie je možné badať ani nadbytočné alebo neodôvodnené úkony. Ústavný súd však už vo svojej predchádzajúcej judikatúre poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011). Za neefektívnu v tomto zmysle ústavný súd považoval napríklad činnosť súdu, ktorá vyústila do opakovaného rušenia jeho rozhodnutia súdom vyššej inštancie (napr. nález III. ÚS 820/2016).

19.6 V tejto súvislosti preto ústavný súd skúmal, či je možné postup okresného súdu považovať za neefektívny, a to predovšetkým s ohľadom na skutočnosť, že jeho rozhodnutia boli nadriadenými súdmi opakovane zrušené (1x najvyšším súdom a 2x krajským súdom). Predsedníčka okresného súdu k tomu vo svojom vyjadrení uviedla: *„Pokiaľ Okresný súd Ružomberok vo veci rozhodoval opätovne, v dôsledku zrušenia rozsudku Krajským súdom v Žiline, postupoval v zmysle intencií nadriadeného súdu, doplnil dokazovanie, efektívne vykonával ďalšie procesné úkony smerujúce k rozhodnutiu veci. V každom rozhodnutí*

prvostupňový súd dostatočne zistil skutkový stav, aplikoval relevantné právne normy a rozhodol tak, že skutkové a právne závery neboli svojvoľné, skutkové a právne závery okresného súdu vždy boli riadne odôvodnené, rešpektujúc právne závery súdu vyššieho stupňa vyslovené v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí. “

19.7 Ústavný súd zistil, že v prvom prípade bol rozsudok okresného súdu č. k. 8 T 56/2011-1614 z 15. februára 2012 zrušený rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 7/2013 z 18. septembra 2013 a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd zaviazal okresný súd, aby v novom konaní venoval náležitú pozornosť objasneniu skutočností podstatných pre správne právne posúdenie konania obvinených, predovšetkým otázke vzniku škody, ktorá je jedným zo zákonných znakov trestného činu podvodu a ktorú okresný súd stanovil len na základe domnienky. Podľa najvyššieho súdu zostalo „*otvorenou otázkou, ktorou sa oba súde nezaoberali, či pri týchto dodávkach za tejto dôkaznej situácie vôbec vznikla škoda*“.

19.8 V druhom prípade bol rozsudok okresného súdu č. k. 1 T 140/2013-1864 z 11. apríla 2014, ktorým boli sťažovatelia v plnom rozsahu oslobodení spod obžaloby, zrušený na podklade odvolania prokurátora uznesením krajského súdu č. k. 1 To 66/2014-1900 z 21. októbra 2014. Krajský súd okresnému súdu uložil povinnosť „*opätovne vypočúť znalca [REDAKOVANÉ], ktorý presne a menovite ku každému prípadu uvedie, kde si je a na koľko percent istý druhom dreveniny a v akom rozsahu (časť kamiónu, celý kamión) a či tento – ním určený druh dreveniny – zodpovedá druhu dreveniny deklarovanému a poškodenou stranou aj zaplatenému. Ak aj po tomto výsluchu ostanú čo i len najmenšie pochybnosti o záveroch znalca, bude potrebné do konania pribrať iného znalca (§ 146 Tr. por.) a pochybnosti odstrániť.*“. Krajský súd ďalej uviedol, že „*[v] prípadoch dovozov dreva v bodoch 1/ až 15/ bola škoda ustálená tak, akoby celý kamión mal obsahovať iný druh dreva, ako už v skutočnosti odsúdeným [REDAKOVANÉ] deklarovaný a prebratý. Hoci priebeh skutkového deja takémuto záveru nasvedčuje, a to s mimoriadne veľkou pravdepodobnosťou, takáto pravdepodobnosť, ako je zrejmé z rozsudku dovolacieho súdu, nestačí na presné preukázanie spôsobenej škody. Z doposiaľ vykonaného dokazovania, keďže znalec z nie celkom kvalitných fotografických záberov nebol schopný presne určiť ani druh dreva a už vôbec nie, či iný ako deklarovaný druh*

dreva bol na celom kamióne, sa zdá byť viac ako problematické určiť presnú výšku škody, a to minimálne v prípadoch dovozov dreva pod bodmi 1/ až 14/. Prokurátor bude musieť na ďalšom hlavnom pojednávaní preukázať škodu v takej výške, aby to odôvodňovalo jeho obžalobu pre žalovaný trestný čin, inak súdu neostane nič iné, len vo vzťahu k bodom 1/ až 14/ rozhodnúť ako v teraz napadnutom rozsudku.“. Pokiaľ šlo o prípad dovozu dreva v bode 15 obžaloby, považoval krajský súd odvolanie prokurátora za dôvodné, avšak požadoval objektivizáciu výšky škody, pričom konštatoval, že „za škodu v tomto prípade by bolo možné považovať rozdiel medzi cenou privezeného topola a cenou dreviny (DB), ktorú by poškodená strana dodávateľovi zaplatila“.

19.9 Napokon aj rozsudok okresného súdu č. k. 1 T 140/2013-2113 z 20. apríla 2015, ktorým okresný súd uznal sťažovateľov vinnými zo spáchania skutku uvedeného v bode 15 obžaloby, zatiaľ čo v ostatných bodoch (1 – 14) ich spod obžaloby oslobodil, bol uznesením krajského súdu č. k. 1 To 86/2015-2206 z 25. augusta 2015 zrušený a vec bola okresnému súdu vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že primárnym nedostatkom skúmaného výroku je „*neexistencia dôkazov, že sa skutok stal tak, ako je popísaný v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku*“. Ďalej konštatoval, že „*[p]o zrušení odvolaniami napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa bude povinnosťou súdu prvého stupňa vyhodnotiť všetky procesne účinné dôkazy jednotlivo a v ich súvislostiach. Je nevyhnutné vyvodit' závery aj zo zmlúv, ktoré boli uzavreté medzi spoločnosťou SLOVWOOD Ružomberok, a. s. a ESCO Krupina, s. r. o., pretože ich obsah má význam nielen z hľadiska obchodnoprávneho, ale má význam aj pre trestné konanie, pretože práve v rámci obchodnoprávneho vzťahu medzi právnickými osobami malo podľa obžaloby dôjsť k takému protiprávnemu konaniu fyzických osôb, ktoré malo naplniť znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Vyvrátenie alebo potvrdenie podozrenia z trestnej činnosti fyzických osôb si vyžaduje dokonalú analýzu všetkých pre vec relevantných zmlúv uzavretých stranami obchodnoprávneho vzťahu.*“.

19.20 Z uvedeného vyplýva, že dôvodom pre rušenie rozhodnutí okresného súdu neboli evidentné, čisto procesné nedostatky, ktoré by samy osebe svedčili o nesústreďenom postupe okresného súdu (porov. rozhodnutie ESLP vo veci Spas Todorov proti Bulharsku z 5. 11. 2009, č. 38299/05, bod 44). Po oboznámení sa s rozhodnutiami okresného súdu je

tiež možné konštatovať, že tento pri ďalšom prerokovaní veci postupoval v súlade s pokynmi nadriadeného súdu v jednotlivých zrušujúcich rozhodnutiach. Zároveň ústavný súd nemohol prehliadnuť, že zatiaľ čo okresný súd vo všetkých zrušujúcich rozsudkoch dostal pokyn doplniť dokazovanie vo vzťahu k otázke vzniku škody (čo aj učinil), v poslednom uznesení z 25. augusta 2015, ktorým bol zrušený rozsudok okresného súdu z 20. apríla 2015, krajský súd okresnému súdu vytkol pochybenia takého charakteru, ktoré do tej doby nijako nespochybňoval, aj keď tak urobiť mohol. Uvedený postup, ktorý by mohol byť hodnotený ako neefektívny, pretože prispel k predĺženiu konania, by mohol byť pripísaný na vrub krajskému súdu, nie však okresnému súdu. Ústavný súd je však v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05), a preto nemohol posudzovať eventuálne prierahy či pochybenia na strane krajského súdu, keďže proti nemu sťažnosť nesmerovala (to isté platí aj vo vzťahu k najvyššiemu súdu). Ústavný súd uzatvára, že rozhodnutia okresného súdu neboli rušené z čisto formálnych dôvodov, okresný súd postupoval pri novom prerokovaní veci vždy promptne, pričom doplnil dokazovanie v naznačenom smere, preto jeho postup nie je možné považovať za nesústreďený či neefektívny.

19.21 Uvedené závery boli podkladom na rozhodnutie ústavného súdu, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené nebolo, tak ako to je uvedené vo výroku nálezu.

20. Sťažovatelia okrem vyslovenia porušenia označených práv sa domáhali aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia a trov právneho zastúpenia.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že tieto výroky sú viazané na

vyhovenie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že základné právo, ktorého porušenie sťažovatelia namietali, porušené neboli, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už podrobnejšie nezaoberal.

21. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému z účastníkov, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Keďže sťažovatelia v konaní neuspeli, nepripadalo do úvahy, aby ústavný súd im priznal náhradu trov konania.

22. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2017